

Валерій Ясиновський

НОТАТНИК

Київ
2010

УДК 821.161.2-1
ББК 84(Укр)-5
Я 84

Ясиновський В.

Я 84 Нотатник. – К.: Майстерня книги, 2010. – 96 с.

ISBN 978-966-2260-36-6

© Валерій Ясиновський,
текст, 2010

ЗАМІСТЬ АВТОРСЬКОЇ СПОВІДІ

Переважна більшість того, що увійшло до цієї збірки, народилася випадково, можливо, навіть поза волею автора. «Підручним матеріалом», аби створене не вивітрилося з пам'яті однаково легко, як і спало на думку, служили нерозлучний журналістський блокнот, а найчастіше – неоціненне надбання останніх десятиліть, мобільний телефон. Завдячуючи сьому диву техніки, ці випадкові думки не просто матеріалізувалися у тексти, а й часто-густо тиражувалися для друзів, приятелів, знайомих – «есемес»-повідомленнями. Вочевидь, рамки «технічно можливого» і стисли викладене у такі форми.

Це значною мірою моя сьогочасна журналістика, відгуки на злободенні події, думки, нав'яні «гарячими темами» чи сполохані знічев'я. Спосіб висловитися вголос тому, хто багаторічною активною газетярською працею звик це робити, але нині, в силу певних обставин, позбавлений такої можливості. Втім, є у цьому своя принада: якщо десь-колись одночасно з традиційною друкованою пресою та інтернет-виданнями з'являться ще й «есемес-газети», матиму всі підстави похвалитися, що і я був серед початківців нової справи.

Як у всякому нотатнику, вказую рік народження кожного витвору: світло часу вияснює деталі і, буває, виправдовує появу картини. Саме черговість подій у часовому вимірі втримала мене од спокуси штучно групувати написане за темами: нехай буде так, як народжувалося, – можливо, в цьому, немов у мерехтінні краплин дощу, хтось відчує особний темпоритм життя.

В.Я.

СВІЖИЙ ВІТЕР

Ти прости,
що так важко знайти мені слово,
За нестяму мою,
        за нетяму –
Цілий вік
        заливались мізки мої оловом
Од воскуреного,
        од воскурвленого фіміаму.

Ще клекоче у горлі
        слизиста ура-побрехенька,
Отверзає уста,
        закопильоє здрожені губи...
Ще казенний елей
        запопадливо-падливо цвенька...
Ще слинявлять кумач
        вірнопіддані душогуби...

І прокляте сусло
        цідять в мудрі міхи міхоноші,
Щоб збувати його як нектар...
Ще на ярмарку духу
        виручають за рибу гроші
Осатанілі,
        осталінілі торговці нар...

Ще литаври дзвенять рукоплесно
в гапонах,

        сжових
                        і беріях,

Ще жаданять

        і жданять вони

Заморити слова,

        і думки,
                        і герби у гербаріях

Без вина, без вини і війни...

Ще чадить смітничище.

        Липка на руках позолота

Од лиялих «отців»...

Вітре очищення,

        скільки ж тобі роботи! –

Овіяти мертвих,

        розвіяти прах мерців...

Вітре,

молю тебе іменем Сина і Мама –

Не покорися у тому бою!..

Благослови ж, Україно,

        спрацьованими пучками

Нестямливе серце,

        нетямливу сповідь мою.

ПЕРШОТРАВЕНЬ У ЧОРНОБИЛЬСЬКИЙ РІК

Доволі гри! Уже порожній зал,
І не на жарт скриплять старі
підмостики.

Вальсує світ, фальшує піт і шал...
Умріте, блазні, яко недоростки!
Ви – недостойні, вами водить гра,
А тут усе – життя, не маски – лиця...
Вальсує радість, вічна, як мара,
Фальшує кров, що й досі – не водиця.
Тут щастя,

щастя,

щастя,

щастя,

ща...

Але чому, чом не дають завісу?..
Німіє зал – покинута душа,
Чужіє правда, як «агов!» із лісу.
А ми танцюєм, діти-дітлахи,
Такі завзяті чи такі затяті?
І тільки цвіллю скрапують роки,
Чоло мирують нашій сивій хаті.

* * *

Дивний парк – як першовірші Блока:
Таїна заплаканих кущів,
І незрячий, і тисячоокий
Суєтливий погляд ліхтарів.

Люди в тінях, тіні наче люди:
Всяк – про все і кожен – про своє...
Не заблуди, навіть не облуди –
Так собі... Інакше – те що є...

Дивний парк: тут восковіють лица,
Чезнучи у тьму космічних дір.
Навіть рідна київська міліція
Опускає винувато зір.

О, мої знайомі Незнайомки,
З викликом одягнені Нагі...
Плачуть приморожені антонівки,
Зелениці, але – не тугі.

В сірі смуги згірколого туману
Горнетесь, неначе в кімоно.
Випари дешевого роману
Сладоморять тіло на вино.

«Пийте, люди, завтра пізно буде, –
Час минуший, він візьме своє!..»
Не заблуди, навіть не облуди –
Так собі... Інакше – те що є...

Як мені забути про усе це?
Де подітись, ісховатись де?
...Дивним парком, як ножем у серце,
Катерина з немовлям бреде.

1990

* * *

Починаю старіти.

Причина не вельми, щоб дуже.
Вже й голитись проблема,
бо дзеркало трохи смутить.
І зелене вино
не смакує чогось мені, друже,
А смакує густе,
ніби літнього сновиду мить.

Розпікаюсь частіше,
найпаче коли допікають,
І на глупства оті
не знаходжу душевних розрад –
От хіба що рядок заримую,
куплет наспіваю...
Скільки грішному треба?
Та грішний і крихітці рад...

Суперечки здаються
малюнком торішнього снігу:
Невагомі кульбабки
вагомих до бчмару фраз.
Ну а гамір майдану
на шерех премудрої книги
Я з бажанням міняв, далєбі,
не один уже раз.

Повертаюсь до пісні,
як дерево до коріння,
Став ненавидіть снобів,
охочих заморських див.
Якщо кажуть «цвітіння»
на буйне розхристане тління,
Я уже й не дивуюсь –
дивини, либонь, розгубив.

Боже правий,
коли сквернословлять
і човгають бруд по світлиці,
Я готовий молити
всекарну десницю твою!
...Зирить ранішнє місто
пригаслий вазон на полиці,
І пищить репродуктор
оспалу хвалу солов`ю...

1992

РОЗЛУКА

Коли розквітне сон
                    не соняхом, не соном –
Пустирником простим
                    на сивім пустирі,
Окрилена печаль
                    постане мідним сонмом
Поганських віщувань без віщої зорі.

На скелі-вівтарі ягня проміннооке,
Довірливе, мов слід,
                    прийме мій остий біль,
І те, що не збулося,
                    полум`ям високим
Заквилить...
                    зазолить...
                                осолиться на сіль...

І рана запече, і ранок заяриться,
І засвітає день, рожевий при чолі...
І забринить стріла,
                    і спалахне ягниця –
Серпанком чи руном
                    на сивім пустирі.

1994

ТОСТ

Укриваймося сонцем
і теплим дощем,
Диво-росами, степом налитими,
Укриваймося сіном,
жіночим плечем...
Вороги ж наші, браття,
нехай укриваються плитами.

2006

ПОСЛАННЯ З ПАРТІЙНОГО ЗІБРАННЯ

Обдерли країну до нитки,
Змінили закон на «понятки»,
Набили грабунком калитки, –
Партійні вчепили краватки.

Гелгочуть тепер про «руїну»
В гендлярській своїй політспілці.
Вони – за єдину Україну,
Та тільки – на їхній тарілці.

2006

ПЕРЕДВИБОРНА ПОЛЬКА-ДРІБОТУШКА

Наша «чесна влада»
Заголила вади,
Олігархи з «Мерседесів»
Пересіли в «Лади»,
«Носії електоральні» – стали
«Любі друзі»...
Не дивуйтесь, українці, –
Вибори на прюзі.

«Партбратва» втягнула
Помідорні щоки
І у блоки посунула,
Як за шию блохи.
Блохи злиплися у блоки, таргани –
В «союзі»...
Не дивуйтесь, українці, –
Вибори на прюзі.

Мажуть наші губи
Солодким елеєм,
Що знімуть недоторканність,
Знищать привілеї.
Та клянуться, та божаться –
аж жили в натузі...
Обіцянки-заманянки –
Вибори на прюзі.

Ціни вгору скачуть,
Наче навіжені,
А для ревних «слуг народних»
Йдуть «жнива зелені».
Зашуміла в сейфах зелень, як вітри
у лузі:

Слава Богу, правовірні, –
Вибори на пружі.

Дідові – краватку,
Бабі – шоколадку,
Ще й до пенсії десятку –
Буде все в порядку.
Вкинуть дружно бюлетені на славу
злодюзі...

Схаменіться, поки можна, –
Вибори на пружі!

2006

ПОЧАТКІВЕЦЬ

Йду, нікого не чіпаю,
Чую – в спину мат...
Звідки ото люди знають,
Що я депутат?!

2006

ЗЕМЛЯКОВІ-ДЕПУТАТУ – НА «ТЕПЛОГО МИКОЛИ»

Коли заснеш в сесійній залі
Й у сні прийде Волинський край,
Хай ніжно ступить на сандалі
Довготерпивий Миколай.
І, щоб не зрушить думки лет,
Попросить пошепки... в буфет.

2006

«ОТАМАНАМ»

Тому-то й досі гнем горба,
Тому такий розор,
Що в нас одні кричать «Ганьба!»,
А інші гнуть – «Позор!»

2006

УРОК

Замість честі-слави – чорні справи,
Хоч у церкві лоба розбивай:
Чварим роздержавлення держави, –
Скоро нам розкраять отчий край.

2006

САМІ СОБІ

Чвалаєм од зони до зони,
А наче у «зоні осілості»...
Ухвалюємо закони,
Та діє один – Закон підлості.

2006

КИЇВ МІТИНГОВИЙ

Суціль палатковий Содом...
На лицях гіркота і змора...
Під Конституції судом –
Маніфестації Гоморра.

2007

ВЕЛИКОДНЄ

Хай минає вас чаша гірка,
   навіть штоф,
 Щоб не знали цілунку Іуди й Голгоф.

Хай наш край оминуть
   «чисторуки» Пілати,
 Щоби ту «чистоту»
   кров`ю не відмивати.

Хай вам ранки постануть
   святим воскресінням,
 А життя – осяйним писанковим
   цвітінням.

Нехай лихо-бiду поховають
   безодні...
 Міху щастя й добра вам у Дні
   Великодні!

2009

ПЕРШОТРАВНЕВИЙ ЗАКЛИК

Хоч бушує «грип свинячий»,
Першотравню вельми вдячний:
К бісу злиднів солідарності –
Слава нашій САЛОдарності!

2009

«ПЕРЕМОЖЦІ»

Своїм тілом пів-Європи вклали,
На рейхстазі вивели: «Дійшли!»,
Щоб питать: «За що ж ми воювали?
І яку вікторію знайшли?»

Милиці, консерву, «Запорожця»,
Квітку, чарку, – от і вся «лафа»?..
Ми такі, українцю, переможці,
Як «Динамо» – в Кубку УЕФА.

2009

У ДЕНЬ ЖУРНАЛІСТА

На щастя вам і людям на добро
Хай жив-огонь викрешує перо!

Щоб вража тать забула спокій-сон,
Хай булавою стане мікрофон!

І тугу мряк, й потугу літніх злив
Хай бачить всевидющий об`єктив!

2009

ТРОЇЦЬКЕ ВІНШУВАННЯ

Хай мліє зілля під ногами
На росяних світанках...
Нехай роками і віками
Вас тішить зелень до нестями –
І та, що в банці з огірками,
І та, що в... інших банках!

2009

НА ДЕНЬ НЕЗАЛЕЖНОСТІ

Моці, щастя, достатку безмежності!
Хай не гнуть вас «державницькі
вади».

Щонайбільшої незалежності
Від тупої залежності влади!

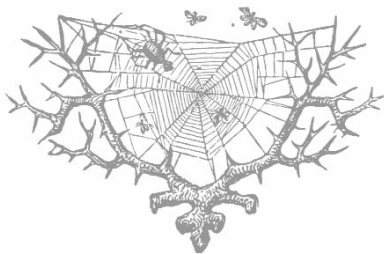
2009

НЕДРУГУ

Щоб лютий одчай
і зневіру в собі побороти,
Не міряй людей
лжеаршином своєї підлоти.

2009

НОВОРІЧНІ ЗАСТІЛЬНІ

Нехай пресвітле Новорічне свято
Помножить вашу здатність
без принук
У Рік **Собаки** ясно відрізняти
Надійних друзів од продажних сук.

* * *

Хай о цій Новорічній порі,
Ледь спіткнувшись об місячну
кладку,
Бик загубить у вашім дворі
Дих здоров`я і ріг достатку.

* * *

Смуги долі світлі чи понурі –
Не хиломо страдницьки голів!
Щоб пізнали з Новорічних днів
Слави Витязя у **тигра** шкурі,
А не ласки хижих пазурів.

2008–2010

РІЗДВЯНЕ

Скільки снігу, скільки сміху –
На врожай і на потіху!
Не на виборчу мізерність,
А на щастя повнозерність.

Не на Віктора чи Вітю
З фарисейством-ненаситтю.
Не Арсенько, не Серьога –
Їм на висілки дорога.
Звалимо, як гній на воза,
Сальмоненка і Чмороза,
Юдословську, Протипсіха*,
Вертихвістку й дурносміха.

Хай їх змиє гниль-водою...
Із Різдвом вас, з Колядою!

2010

---

* Тут і далі прізвища й імена – авторська вигадка; будь-які збіги, навіть приблизні, – випадкові. (В.Я.)

НА МАЛАНКИ

Аби, братця, не хапаться
За ніж і берданку,
Виберімо в президенти
Косату Маланку.

Може б, гопки заскакали,
Як у дикім танці,
Міхоноші України –
Вкраїнські маланці.

2010

ЗАСІВАЛЬНА

Сійся, насівайся!
Дідьку, начувайся:
В нещасний момент ти
Ідеш в президенти!

Як би так намірять,
Накликать, навіять,
Щоб «булавоманів»
На вітрі просіять.

Щоб аж закуріла
Триклята полова,
Щоби зосталася
Зернина здорова.

Щоб її посіять,
Щоб її леліять.
Щоби щастя-долю
Не проспять-промріять.

Щоб голубка Божа
У ваші оселі
Несла щедрий вечір
І ранки веселі, –
Сійся, насівайся!
Дідьку, начувайся!..

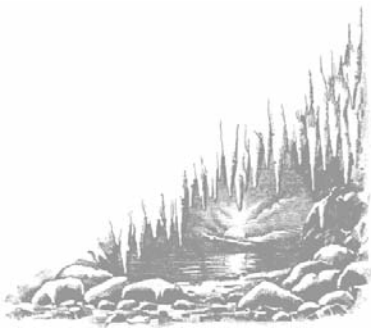
НА ЙОРДАНЬ

Нехай вражу рать покосить
        чума африканська,
А ви будьте нам здорові,
        як вода Йорданська!

* * *

Хай скує Господь у твані
Чорні днини, окаянні.
З України всі закляття
Хай ізмиє Водосвяття!

2010

ЕКСПРОМТ

Платня мала?

Зніма начальник стружку?

Не скиглімо й на макову росинку!

Хай став нам світ

у біло-чорну смужку, –

Чи варт одчаєм зрошувать подушку?

Це ж краще, аніж небо у клітинку.

2010

* * *

Надбали в Бога ласки,
Оце й набутки наші:
Від баби Параски –
До «бабушкі параші».

2010

СТРІТЕНСЬКЕ

«Таро» до біса й кабала,
І цвіла гуща кави,
Коли бездарності пора
Настала для держави.

Міркуймо, як колись велось,
І ясно, і тверезо:
Нам нині дуже б придалось
Холодноярське лезо.

Коси, сокири, чи ножа,
Чи хвацької шаблюки,
Щоб не точила нас іржа
Гадальної розпуки.

Тоді б не жерла дух тюрма,
Не намножала гною...
Тоді б, нарешті, і зима
Зустрілася з весною.

2010

МОЛИТВА У ДЕНЬ ЗАХИСНИКА ВІТЧИЗНИ

Спаси нас, Господи,
від болячок старих:
Ізбережи Вітчизну нам –
од нас самих...

2010

СВЯТКОВЕ

Як мовля москаль, «без укоризны»
Славлю День захисника Вітчизни –
Без вагання, скрізь і повсякчас.
Та, щоби відчути слави певність,
Сподіваюсь дуже на взаємність:
Щоб Вітчизна захищала нас.

2010

* * *

«Чіста па панятіям»
Гетьманська «малява»:
«Слава Україні! –
Падлай буду, слава!!»

2010

ВОСЬМИБЕРЕЗНЕВЕ

Клара й Роза, дві фльорки* з одного
німецького гетто,
Натягли, мов панчоху, усю чоловічу
планету.
Стерлись в порошок давно їхні чорні
облудні вінці,
Але й досі майстерно потрошать
у нас гаманці.

Сохрани і спаси од мани одноденної
п`яної
Раз у рік купувати любов для своєї
коханої.
Дай вам Боже палкого вогню, щоб
не тiali морози, –
На віки, а не в свято блудниць
Клари й Рози.

2010

---

* «Фльорка – похабная девка» (М. Гоголь, «Лексикон малоросійський»).

У ВЕРБНУ НЕДІЛЮ

Любов народу – мов небесна манна,
Що сіється лише в рожеві сні.
Коли тобі майдан реве «осанна!»,
Це значить, ти за крок до «розіпни!»

2010

СТРАСНИЙ ПОНЕДІЛОК

Як просто скніть
і складно жити вріст,
Як легко зрити
й тяжко прозрівати...
Не зажираймось,
щоб не йти на піст!
Не розпинаймо,
щоб не воскресати!

2010

В ОЧІКУВАННІ ВЕЛИКОДНЯ

Ой летіла писанка
(По-їхньому, «яйцо»)
Сабачнику в мармизоньку
(По-їхньому, «в ліцо»)...

Уздівши б сю пригодоньку
(По-їхньому, «ексцес»),
Навіть «хахол» дав згодоньку,
Що в нас ХРИСТОС ВОСКРЕС.

2010

ВЕЛИКДЕНЬ

Христос воскрес! Ой веснонько-весно,
Коли ж мій люд затерзаний воскресне?

Чи зможе стати вріст у земносилах,
Якщо Голгофа –
на Печерських схилах?

Нас верхи водять до ганьби-неслави
Облудні нерозкаяні Варавви.

Чи вдасться світло правди запізнати,
Коли повсюдно суд вершать Пілати?

І совість одміряють срібняками,
І торжисько не покидає храми.

Христос воскрес! Ой Великодня Весно,
Коли ж наш край розкраяний
воскресне?

Хіба тоді воскресне, добрі люди,
Коли в ярах повісяться Іуди.

НА ПАСКУ

Щоби від посту зовсім
не ізсохнуться,
Дозвольте з вами крашанкою
цокнутися,
Ще закусити разом диво-паскою
Й «на брудершафт» – свяченою
ковбаскою.
Піднімем чаші (через «есемес»):
ХРИСТОС ВОСКРЕС!
ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!

2010

БЛАГОВІЩЕННЯ

Як сніг з ярів, з душі хай зринуть
злісні

Гриза, докука і зневіри сонні.
Щоб завше чули Дзвони Благовісні,
А воріженьки – дзвони похоронні.

2010

ДЕНЬ КОСМОНАВТИКИ

Відстріляли вже капсули всі,
Сміття нікуди більше дівати...
Скільки можна блукать у космосі?
Час на землю стражденну вертати.

Хвіст комети несила вхопить
Навіть прищуром половецьким...
Скільки нам у скафандрах блудить
Разом з Льонею Черновецьким?

2010

ОКРУШИНИ

Пливемо з лісу до чужих земель,
Щоб там позичить оберемок хмизу...
Вкраїна – неповторний корабель:
З пробоїною зверху, а не знизу.

*

У державні верхи прокрадаються
Ті, хто більше за всіх прокрадаються.
І тому поводитрство поважне –
Непідкупне, зате – підпродажне.

*

Закони – то не істини пісні,
Не буквиці фальшовані коралі.
Вони ростуть з одвічної Моралі,
З якої люд творив святі скрижалі –
І приказки, і думи, і пісні.

*

Спішімо жись! Бо роки, як пороки,
Беруть своє, обтяжуючи нас.
Чим більше уповільнюються кроки,
Тим шаленіше пробігає час.

*

Як розумію молодь нашу!
Весна – і хочеться пірнуть

В кульбаби зілля золоте.
Та так, щоб пухом струсонуть!..
Але найперше – звісно, в те,
Що нам ростить... гречану кашу.

*

Щоденно дідько ген новий несе,
На порох перетерли бідний атом.
Та, як і завше, знає геть усе
Єдиний з нас – патологоанатом.

*

Він учту нині править за столом,
З ним – ратники, наближені в хулі,
Охижені, у заздрах, як у млі...

Вони його й прикінчать на столі,
Коли, зімлілий чаркою і сном,
Свою тарілку підімне чолом.

*

Не жити короїду без дерев –
Така природа наша незбагненна.
Коли кінча трапезувати лев,
На рештки напада гидка гієна.

*

Господарю земний,
наперснику свободи,

Що з мороку віків на світло Боже виліз,
Як легко відштовхнув
од себе рідні броди
І матір запродав
за божевільний виріст!..

Господарю земний,
що хижо в землю вгруз,
Уже прибрав до рук боліди і комети.
Тому й, напевне, кожен землетрус
Тебе воліє скинути з планети.

*

Жив затінком чи у бурлацтві вичах,
Розтринькав чи набгав стосот міхів,
Любив чи гудив, слався чи звірів...
На білених утомою обличчях
Читаємо тайнописи гріхів.

*

Самота – негода й нагорода,
Одчайдушний крик по супокою,
Тричі сторозпроклята нагода
Вірить, що тобі дала природа
Шанс побути на мить самим собою.

*

Не треба особливої звитяжності,
Щоб губи перед ближніми надуть,

Скривити міну гордої поважності
І вдати, що торуєш іншу путь.
Гордия – це зворотний бік
продажності,
Коли ціни на себе не складуть.

*

На царстві ті, хто в праці не помітні...
Є чим пишаться, браття-безробітні!

*

Чи сила нам в шанобі до надмірності
Розпізнавать добра і зла відмінності?
Учїмось лихо вилить у сміх!..
Той сіє втіху, створюючи цінності,
Той гріш кує, знецінюючи їх.

*

Чого не бачив, того не згадаєш.
Не ступиш кроку –
не залишиш сліду.
Що день надбав, те на вечерю маєш...
У сутінках стозримо відчуваєш,
Яка вразлива оболонка світу.

*

Незайману природу –
Розпродали на ринку.
Її пречисту вроду

Шукать по перелогах –
Усе одно, що рибку
До кольок вересктиву,
Чи дівчину цнотливу,
Що б`ється у пологах.

*

Можна джигітом себе називати,
коли під тобою шкапа,
Влізти у затхлу баюру –
і наче в житейському морі плить...
Совість ой легко продати,
та тільки хіба що за душу цапа,
Але за всенькі багатства землі
її неможливо купить.

*

Чи знаємо, з яких їдких боліт
Ростять епохи уселюдський досвід?..
Один лиша по собі добрий слід,
А сотні – добрий послід.

*

Втопили в ложці, бачить Бог,
Звитягу горду запорожців.
Все менше й менше перемог,
Все більше й більше переможців.

Стіл і скоромним, і пісним,
Й медами-винами нуртує...

Все менше лицарів за ним,
Все більше челяді жирує.

*

Негідник за гідність лягає кістями,
Кляне мракобіс біса мороку-тьми,
Святенник освячує мури тюрми...
Грошво, як умієш крутити людьми!

*

В нас пастирі з погоничів насмикані.
Хоч обрані, проте не нами кликані.

*

Ми сонно-вайлуваті
На локшині і ваті.
Ми гречні, ми глибокі
Й уперто однобокі.
Ми думкою багаті,
У поглядах картаті, –
Дарма, що сліпуваті,
Зате чотириокі...

Тому-то нам піари
Втирають окуляри.

*

Робив для слави, совісті чи злота –
Один фінал, одна у біса суть:

Коли тебе на марах понесуть –
І там твій сон зашарпає робота.

Перекричить і матір, і дружину,
Переридає всі стонадцять злив:
«На кого ж, дурню, ти мене покинув?
Чого ж ти, воле, справ не доробив?!»

*

Не відрікаймося, коли подасться
Медвяне чи полинове причастя.
Це не принука, а небесний посвіт:
Солодкий присмак навертає щастя,
Гіркотний присмак намножає досвід.

*

Яке в людини правильне життя!
Таке барвисте, мов обрусом заслане!
Спочатку – вірить в «світле майбуття»,
А далі – в місце,
«майбуттям» не заср...не.

*

Кипить юрма у вранішній столиці.
Сузір`я лиць, і сумно до образ,
Що бачу вперше ці картинні лица
Мигцем – уперше і останній раз...

Ви скажете, ілюзія все це:
Люд у гризотах – як одне лице.

*

Задобрюєш утробу ненаситу?
Не думай, що межі не має скнарість:
Недужа, до всього байдужа старість
Послужить еталоном апетиту.

*

Як рвійно рвемося з об'ємів материзни
У крайсвіт, без одвіту і привіту!
Щоб, не знайшовши папороті цвіту,
Зарубцювати думку, з болем злиту:
Спокутний битий шлях
до Отчини-вітчизни
Лягає навпрошки лише навколо світу.

*

Що наше слово? Злежаний товар:
Біжи-встигай знецінювати ціни.
Коли живеш в одміні й переміни,
Не жди зі слів Премудрості навар...

Тому й служу народу України
За чийсь, окремо взятий, гонорар.

МРІЯ

Той мільйони сіє і пуска в трубу,
Той міня щоденно острови і яхти,
Той краде картини, фабрики і шахти, –
Я ж собі лелію мрію голубу:
«Ох і розживуся!.. Ох і заживу!..
(Це коли до того, звісно, доживу)...»

2010

ЗА ОКЕАНОМ

Василеві Полтавцю

Натер од задивляння шию,
Неангломовний рот заляпів:
Четвертий день Кінг-Конгом вию
Серед нью-йоркських хмародряпів.

Пупизна до хребта пристала,
Од швендяння аж стогнуть ноги.
Несито хочу хліба й сала,
А їм геть тирсові хот-доги.

Набридлий дощ на тім`я сіє
Гудзонівські свинцеві води.
Четвертий день про жінку мрію,
А бачу – Статую Свободи.

* * *

Мерехтять в очах рожеві кола,
Печія й дуття в однім моменті...
Хай живуть і гамбургер, і «кола» –
На окремо взятім континенті.

* * *

Стовпи-доми. Внизу кишить сіон:
Драглистий зір і тім`ячко слабе...
Так хочеться, аби старий Гудзон
Одмив од срібняків, Нью-Йорк, тебе.

НАБОЛІЛЕ

Що за провокатор вітер сіє:
«Чорноморський флоте, геть звідсіль!»?
Україна денно й нічно мріє
Нахромитись на московський кіль.

Вам усе це тільки видається –
Паніка чи навроч, насирма:
Малоросія не продається,
Просто віддається задарма...

2010

ВЛАДЦІ

Нарекли тебе «захисником держави»,
Хоч її давно з «братвою» розікрив ти...
Той, хто на коні, – в палких обіймах
Слави,
А коли впаде, – в чіпкі лабети
Правди.
2010

НА 1 ТРАВНЯ

Слуги наші пойменовані,
Що народ обсіли вошами,
Дружно солідаризовані
Із багатством і розкошами.

Догоджатимем безкарності
Вічно страдницьким набродом –
Будем скніть од солідарності
Із лопатою й городом.

* * *

Майдан – на відстані руки,
Святковий натовп пиво хлище...
Вслухаюсь в п'яні матюки,
Вдихаю рідне попелище...

2010

УПИРИ

Гук торжества і лід очей з-під лоба...
В кривавім шумовинні прапорів
Із пекла суне Сталіна подоба,
Обпершись на рамена упирів.

А ті – щасні: їх славлять владоможці,
В медалях ювілейних аж лищать.
Дублери самозвані Переможців,
Тих, істинних, що у землі лежать.

З бравурним маршем,
  під легенів свисти,
У сутінку «залізної руки»
Крокують «СМЕРШівці»,
  енкаведисти,
«Загрядотрядівці»,
  політруки...

Вусатий вишкір, ліплений до стягу,
Несе побожно сталінський корсар.
В старечім роті слідчого ГУЛАГу
Сичить зловісно «Біломорканал».

ВОЗНЕСЕНСЬКЕ

Возносьмось над хвальбою і над
карами –
Цінуймо Волі богодайну мить!
Та не ставаймо гордими Ікарами,
Щоби себе в гордині не спалить.

2010

НАХАБІ-БОРВІЄВІ,
що швиргонув президентові
в обличчя вінком

Чи то конфуз, чи то облом,
Чи предків мста, хай йому грець!
Так уперіщити вінком
Помазану главу держави!
Знов заподіяти неслави
Йому,
на кому вища ласка
Й афонський страдницький вінець!

... Та слава Богу, що не Паска,
І він не ніс святить яєць...

2010

НАВІЯНЕ ВІТРОМ

Діла наші справді печальні
(Йдемо під московський «откос»?),
Якщо вже й вінок поминальний
Віта президента «взасос».

2010

ПОХВАЛА МАЙСТРОВІ

Євгенові Шевченку

Він – Бог-творець, Святитель
і Чугайстер,
Усіх стихій володар і парсуна.
І скіфську бабу, й грізний лик
Перуна,
Й Ісуса образ виобразив Майстер.

На кроснах Нитка Часу не стліває –
Тримає світ узором Родоводу.
Вдивляємось, як у джерельну воду,
В письмо віків: там рятівна
предтеча...

Одвічне Горно землю зігриває,
Щоби її, дияблу на догоду,
Не знищила космічна холоднеча.

2010

ТРИЦЯ

Хай пахне в хаті гілля лип і кленів,
Татарське зілля, що звемо аїром,
Інакше скоро всі хрещеним миром
Повіримо, що Трійці дні блаженні
Нам сотворила партія «Зелені»,
Чи й навіть сам історик-вурдалачник
«Писучий сучий син»

Дмитро Сабачник...

Та най воно ізмариться сльотами!
А вам добра! З Зеленими Святами!

2010

«ВЕЛЕТ»

В. Спод-ку

Став на ходулі і себе возніс.
Яка ступа розлога і крилата!
Людці змаліли, світ йому обліз...
Не помічає навіть мами й тата...
Він – велетень, атлант, Геракл,
Паріс*!
Сам собі дзвін, престол і царські
врата!..
Та взявся вітер, і мара цибата –
Торох об землю
під народний свист...

Оце й усе. Не допоможе зріст,
Якщо душа хиренна і горбата.

2010

---

* Паріс – у давньогрецькій міфології гордій-син троянського царя Пріама й цариці Гекаби. Став призвідцем знищення своєї ж батьківщини.

«НОСТАЛЬГІЯ»

Давно його у пеклі дідько жде,
Та й сам вчепив на очі погляд чортів.
І не вмира, і не живе, але
Все не вилазить з піонерських
шортів.

2010

У ДЕНЬ ПЕРЕПОХОВАННЯ КОБЗАРЯ

Уже й Гора Чернеча осіянна
Не снить Тарасу його вічним сном,
Жде не діжде «донецького гетьмана»,
Аби й собі вперіщити вінком.

За гідь руїни, що пекельним слідом
У Серці Українському ячить, –
Всім своїм видом, що покрився
встидом...

За те що перед грошовитим жидом
Сталована навколішках стоїть.

2010

* * *

Б'ємо поклони Господу во гнів
Чи межі межим, що і чорт не видів...
Наш гойний розум далєбі огидів –
Таких наплів межі своїх тинів!

Неситу заздрість до чужих обідів,
Палку загару до чужих богів,
Срамотну хіть до велемовних слів,
Щоби од них усяк терпець занидів.

І дар творити з друзів ворогів,
А з ворогів – родину і сусідів.

2010

«МАТЕРІ МІСТ РУСЬКИХ»

Ох, Києве, столице златослава,
Змалів ти до убогої вдови...
Орда хозарська, хтива і лукава,
Жере тебе, немов блошінь гидава,
Обсівши тіло з ніг до голови.

Гуля во царстві Леонід Іуда:
Суціль розор, огида і огуда,
І хижий знак могильної трави.

На свят-горбах – поруга і потрава.
А ти знімів. Чекаєш Святослава
І смерчу слів його: «Іду на Ви!»?

Жди, граде, жди до вічного спокою,
Гадай на слід по дощовій воді, –
Не свисне Овлур за Дніпром-рікою,
А свисне рак у Либіді-біді.

У ДЕНЬ ЗАХИСТУ ДІТЕЙ

Щоб малеча не знавала тьми,
Душ невинних не терзала злом,
Будьмо довго при батьках дітьми,
Тільки не ізмалюймося умом!

2010

* * *

Не бійтеся повторювать слова,
Що їх уже казали мільйони:
Із тлуму істин творяться закони,
Як з пракоріння – дерево й трава.

Не бійтеся повторювать слова –
Остерігайтесь мови лиходія:
Її облуда, наче трунок змія,
Сочиться з уст, аби згубити вас.

А щире слово – це завжди подія,
Це найточніша дактилоскопія,
Що свідчить нам вовік і повсякчас,
Який живий і неповторний час.

2010

ПЕРЕСТОРОГА

*Під час розгляду парламентом
законопроекту про основи внутрішньої
і зовнішньої політики, у шпиль,
встановлений на куполі Верховної Ради,
вдарила блискавка.
(З газет).*

Комусь горох, комусь – у лоб торох...
Обранці в золоті, а парламент гнидить:
Все будить лихо,
  блудить лихом,
  бідить,
Немовби розум геть йому усох.

Сумний до болю видко епілог:
Коли всеможний Громовержець-Бог,
Зібравши гнів народний і волання
В разюче люте блискавки кресання,
Знов по більмастім куполу зацідить...

А далі що? Поетове зітхання:
«І буде се вже наша смерть остання...»*

2010

---

* Рядок з поезії Осипа Маковея (1867–1925).

МИ

Колегам-журналістам

Хоч-не-хоч, у нас життя основа –
Бути для людей жерцями Слова.
Бурхати, доскіпувати, злити,
Але лжею душі – не сквернити.

Ми, братове, не десятижильні.
Нас вбивають, і горби могильні,
Що ячать із нашої юдолі,
Називають «маяками волі».

Маяки ми, віхи верстовії,
Ті, що значать битий шлях надії.
Тільки нам під силу з крові й плоти
Репортаж творить на ешафоті.

Отаку-то маємо роботу:
Серцем чути радість і скорботу,
Рваться в пекло,
                                    з дідьком пізнаватись,
Але – ні за що не продаватись.

2010

ВОЛИ

Були гайдамаки,
Січові вояки,
А стали воляки –
Отакий талан!..
Не прямуємо – вихляємо,
Ще й хвостами метеляємо.
Не воліючи, волаєм,
Як безхатченки убогі:
«Воли мої круторогі,
Хто ж вам буде пан?».

Безбаш, морок, марево слабе,
Крок тяжкий у ночі шлях краде...
«Де ти, воле?..

Де ти, воле?..

Де ?..» –

«Цоб-цабе, мій воле...
Цоб-цабе!..»

2010

КОЛОМИЙКА

Із-за гори сонце сходить,
на другу заходить,
А нас куций* між горами
двадцять років водить.

Чи ми діти українські,
чи ми маловірські?
Чи ми й справді, люди добрі,
сліпці межигірські?

2010

---

* Куций – чорт.

ОДА ДНЮ КОНСТИТУЦІЇ

Ура, братове, світла днина!
Шампанню піниться мій вірш!
В нас Конституції країна
Оберіга громадянина
Бігме, від Англії не згірш.

Пилипа Орлика державо!
Дала, їй-право, царське право:
Хліб-сало їж, а Правду – ріж...

На висілку – своя хатина.
Своя лежанка і перина.
І мрія:
як писав Тичина,
Грошнуть свободоньку за гріш.

2010

ЕТЮД

Зібралися очільники упізнані,
Засуджені, клеймовані, обрізані,
Несли вінки із квітів і ялини –
Ховали Конституцію України?

Бальзамна пиха, очі зі слюди...
Ішли «в каре» розпиначі з Голготи.
Десь майоріли Ганині колготи,
Десь Діма щурив зором з бороди...

Здаля Михайло банями пригас,
Вдивляючись у той парад
гешефтський.
...Сахнувся од процесії Грушевський,
І тричі плюнув їй услід Тарас.

2010

КИЇВСЬКЕ ЛІТО

Гудуть у скронях власні кроки,
Довкола люд – як сонні вівці.
А спека п'є останні соки,
Мов ненаситні податківці.

2010

НАЩАДКАМ ГЕРОСТРАТА*

Природа – не базарний «лох»,
Яким натоптують калитки.
Обдерли страдницю до нитки,
Мов приобніжковий горох.

Але на що?! На вуглий мох,
Що десь-колись збереться в силі
На братській вселюдській могилі.
І, може, оживе в билині
Останнім болем по Людині.

2010

---

* Герострат – житель давньогрецького міста Ефес, який, прагнучи увічнити своє ім'я, знищив одне із семи чудес світу – храм Артеміди. Ім'я-символ ганебної слави.

* * *

Глита у кендюх, як у прірви-ями,
Все, що впірветься, невситимий
жлоб.

Ковтає скибами, нарізами, паями,
Садибами, масивами, краями.
Жере і трощить довгими роками
Пропасніше од пошестей-хвороб.

Вже й храми хами зниджують
на крами,
За гріш братів зіштовхують лобами.
Лише потуга цвинтарної брами
Спиня неситих тельбухів галоп.

...О, якби труни та були з льохами, –
Давно півсвіту в землю загуло б.

2010

КУПАЛА

Народ шукає папороті цвіт
Бог знає вік який і скільки літ.
Вінками в водах долю накликає,
Усе гадає,
                    все собі благає:

«Гей, гей, вийди, доле, із води –
Визволь мене, серденько, із біди!..»

Та долі не приносить гниловід,
З багна не вироста Купальський цвіт.
Вже навіть біса бісить той обман:
«Коли ж насіє розуму Іван?!»

2010

* * *

Порозпрягали коней
та й вимежуємося:
По сей бік – лихо, а по той – біда...
Ой не залежуймося, хлопці,
не залежуймося, –
Під лежень-камінь не тече вода.

Пригрілась ласо в головах бідося,
З якою лайдаки недолю жнуть...
Ох, не залежуймося, газди,
не залежуймося, –
Лежачого таки і в церкві б`ють.

Раї муруєм, лігвами ведмежимося,
А молитвами множимо гріхи...
Ой не обмежуймося, браття,
не обмежуймося, –
При межах зайда набива міхи.

Уже й у небі слідом не простежуємося,
Чумацьким Шляхом сіль не сіємо...
Таж не залежуймося, люди,
не залежуймося,
Бо так і незалежність проспимо!

2010

КАЛАТАЛО

Біда, якщо калатало дзвеняче
Народу служить дзвоном віщовим:
Ідуть лишень отарою за ним
У стійло чи на бійло зарізяче.

Не дай нам Бог погонича-правителя
З калаталом любові і хули.
Бо трон і тронка людство завели
В ординство, що сповідує нищителя
І жадібність до тризни біснувату.

Кого Господь сподобив на освяту –
Не завше доростає до Святителя.

* * *

Дзвін віщовий гука людей до згоди,
Калатало згуртовує отари.
Велителів народжують народи,
Поводирів наплodжують кошари.

2010

* * *

Всім миром знані, відані, протежені,
Залюбані всіма, аж гай гуде...
Ми не такезні – горді й незалежні,
Мов та кобіта, що трамвая жде.

Скубнем що треба з будь-якої верші,
Уродимось, де тільки не посій.
А все тому, що ми у світі перші
За раєм для ракла і для месій.

А все тому, що майстрові до терла,
До гомону лунких, як бовдур, слів.
І навіть коли тягнем «Ще не вмерла!»,
Ждемо, аби сусіда погорів.

«Ми не раби... Рабами нас...

А ми – не ми...

Коби ж то хтось докупи нас...

у спай...

Якби ж то Бог зробив нас

вільними людьми...»

... Все жде кобіта...

Все не йде трамвай.

2010

ЗОДЧА МУХА

(Майже баєчка)

«Ніхто моєї критики не слуха! –
Дзижчала всім давно набридла Муха. –
Я ж архітектор – пошукай таку!
Бо самотужки перечеберяла
Здовж-поперек самого Тадж Магала.*
Історія таких гріхів не знала:
Щербатий купол, геть нерівні мури...
Після тієї зодчої халтури –
Нема на ньому генія знаку!...»

«Бредня!» – оцінить Мушине історик.
Дарма. Бо Муху звать
Лариса Хворик.
І хтозна, може це її злотечі
Масніють нині на Горі Чернечій.

2010

---

* Тадж Магал – легендарна гробниця XVII ст.
Перлина мусульманського мистецтва в Індії.

* * *

Знов блазня рядимо в порфіри
І дулі крутим за плечима.
І вкотре каємось за віру,
І вкотре любимо очима.

Знов по зимі ламаєм сани,
Орла міняєм на синицю.
І за базарні балагани
Уперто платимо сторицю.

І ловимо в чіпкі подоли
Сліди зірок, давно погаслих,
І зиримо за дооколи,
Щоб там збагнули нас, нещасних.

2010

ВІНШІВКИ

«Маконавійна»

Хай Маковія стане добрим знаком
На мед густий до білих паляниць.
Нехай земля рясніє щедрим злаком,
Щоб не було в роду змарнілих лиць.

Хай родить мак у пирогах, куті,
А деколи послужить у житті
Помічником сірязі-небораку
Скрутить на знак протесту фігу
з маком.

Спасівська

Хай ябком рум`яним порадує вас
Преславний земними щедротами
Спас.

Най прахом візьмуться вчорашні
посухи,
Що «квасом» рекли навіть пійло
«Тарас»,
Жив-соком наповняться мислі і рухи.

Щоб серце не знало жалючих образ,
А тіло не жалили спасівські мухи.

У ДЕНЬ ЗНАНЬ

Дише вирієм небо –
ісплачеться стежка на твань,
Повлягалися спати
легкі на підйом околоті,
Вже боїться бджола
від остуди-роси захолати,
І на різану рану
подібниться вранішня рань...

Щоби холод собачий дочасний
в душі побороти –
Не спішімо збувати
весняну загару до знань
За осінню премудрість,
яка множить ситі скорботи.

2010

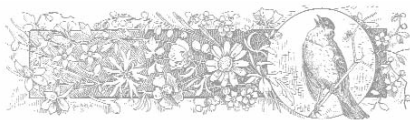

ВТІХА

Обсіли нужі відчаю, країни?
Ковтнули голос? Милостині просимо?
Не силуймося поганяць до ями –
Нехай надія у серцях не в`яне!
Як сон-траву покосимо завзято –
І нас не омине жадане свято:
Порвемо радо геть усі баяни,
Коли по вражих душах заголосимо.

І буде день. І висохне болото.
І заживем *absente aegroto**.

2010

---

* *Absente aegroto* (лат.) – без хворого.

ПОСВЯТИ

* * *

Вікторові Лазоренку

Чом тобі не спиться, Тясмине,
У сповитку кріпкому завії?
Все мина, і зимній час мине,
Провесінь накотиться на віі.

Забіжить первоцвіт полохкий,
Підкрадеться нишком до подвір`я.
Юний легіт, синій і прудкий,
Шелесне з Богданового згір`я.

І проснуться в зернах огірки,
І заплачуть до землі, до мами.
Цвітом бухне мево над садками,
Аж сахнуться в небесах зірки.

Вічний Тясмин, той, що вік оре
Живодайні, живопійні хвилі...
Будь і ти неспинним, Вікторе,
При весняній нуртівливій силі!

* * *

Миколі Сандію

Замело у вас усе довкола –
Ні проїхать нині, ні пройти.

Щастя, мій шанований Миколо,
Що існують «есемес-мости».

Легко моє щире віншування
Пробіжить крізь заметільну муть.
Шкода, ваше щедре частування
«Есемес» не здатне повернуть.

Але келишок наливши повен
І скрутивши негараздам дулі,
Крикнемо гуртом: «Віват Ванжулів!»* –
Хай гойдає ваш життєвий човен
Під неспинне кукання зозулі.

* * *

Олександрові Небогатову

Ще сіє стуму пізній холод гадівський,
Ще доля платить мідяком за злато, –
Не падай духом,
друже Виноградівський,
Не вішай носа, брате Небогатов!

Вже сяє сонця царствена корона,
Взялася дрожем люта холоднина.
Жива лоза наповнить щастям грона –
Почезне, пропаде лиха година.

---

* Ванжулів – село на Тернопільщині.

І станеться, зі світу високості
Прийдуть до тебе всі свята у гості.

Хай буде так: од цвіття й до поліття
Щоб не ятрила серця холоднеча,
На все своє прийдешнє многоліття
Забудь, що є марнота-колотнеча.

Вагоме світу – все воно на дні, а
На плаву *canina facundia**

* * *

Отцю Іванові Швецю

Блаженні, суці матері й отці,
І немовлята у щаснім сповитку!
Той, хто плекає родоводу нитку,
Не має тіні смерті на лиці.

Блаженні ми, бо є у нас Швеці,
Що Роду дух поклали на офіру
За Правітцівську Православну Віру.
Трима з них кожен голку у руці –
Лата Вкраїнську «шагрене́ву шкіру».

2010

---

* *Canina facundia* (лат.) – буквально: собаче красномовство.

СЛОВО

Писемна слава – і блудна, й лукава:
Не передбачиш ані сном ні духом,
Де слово зрине, мов огненна лава,
А де власкавить лебединим пухом.

Не звію слів ні помислом, ні рухом,
Аби росли із пороху-золи.

«Писучий сину», будь готов, коли
Зі слова твого вигострять стилу
І ним тебе ж ударять у чоло.

2010

ЗМІСТ

Замість авторської сповіді	3
Свіжий вітер	4
Першотравень у чорнобильський рік	6
«Дивний парк...»	7
«Починаю старіти...»	9
Розлука	11
Тост	12
Послання з партійного зібрання	13
Передвиборна полька-дріботушка	14
Початківець	16
Землякові-депутату – на «теплого Миколи»	16
«Отаманам»	17
Урок	17
Самі собі	18
Київ мітинговий	18
Великоднє	19
Першотравневий заклик	20

«Переможці»	20
У День журналіста	21
Троїцьке віншування	22
На День незалежності	23
Недругу	24
Новорічні застільні	25
Різдвяне	26
На Маланки	27
Засівальна	28
На Йордань	29
Експромт	30
«Надбали в Бога ласки...»	31
Стрітенське	32
Молитва у День захисника Вітчизни	33
Святкове	34
«Чіста па панятіям...»	35
Восьмиберезневе	36
У Вербну неділю	37
Страсний понеділок	38
В очікуванні Великодня	39
Великдень	40
На Паску	41
Благовіщення	42
День космонавтики	43
Окрушини	44
Мрія	52
За океаном	53

Наболіле	54
Владці	55
На 1 Травня	56
Упирі	57
Вознесенське	58
Нахабі-борвієві... ..	59
Навіяне вітром	60
Похвала Майстрові	61
Трійця	62
«Велет»	63
«Ностальгія»	64
У День перепоховання Кобзаря	65
«Б`ємо поклони Господу во гнів...»	66
«Матері міст руських»	67
У День захисту дітей	68
«Не бійтеся повторювать слова...»	69
Пересторога	70
Ми	71
Воли	72
Коломийка	73
Ода Дню Конституції	74
Етюд	75
Київське літо	76
Нащадкам Герострата	77
«Глита у кендюх...»	78
Купала	79
«Порозпрягали коней...»	80

Калатало	81
«Всім миром знані»	82
Зодча Муха	83
«Знов блазня рядимо в порфіри...»	84
Віншівки	
«Маконавійна»	85
Спасівська	85
УДень знань	86
Втіха	87
Посвяти	
«Чом тобі не спиться, Тясмине?..»	88
«Замело у нас усе довкола...»	88
«Ще сіє стуму пізній холод...»	89
«Блаженні, суці матері й отці...»	90
Слово	91

Літературно-художнє видання

Валерій ЯСИНОВСЬКИЙ

Нотатник

Художній проект

Роман Калиш

Ірина Айвазова

Підписано до друку 09.09.2010. Формат 70×90¹/₃₂.

Гарнітура *Miniature*. Папір офсетний.